

„Морето в мен“

Казвайки си думата море в мен първата мисъл, която се поражда е една огромна красота на воден басейн облян с една блестяща светлина на прекрасното слънце, пръскащо и подаващо своите лъчи. Морето... Утринно и весело с кротките си чисти вълни през лятото. Бурно и мрачно, с крясък на чайки през зимата прелитащи със своята свобода. Така сме и хората, едни свободни души търсещи своята прелест, стремящи се към най-доброто, но за нас са нужни мислите, за да достигнем до това, което искаме. И именно тогава се сещаме за едно място, на което можем на спокойно, на глътка чист въздух и красив пейзаж да мислим и да мечтаем. Обичам морето, защото има силата да ни кара да мислим, за неща които обичаме да мислим. Когато слънцето изгрява над небето е будно. И вече е закачило усмивката си над морската шир. Светлината, концентрирана в огнено жълто кълбо, търси своите пътища на изразяване. В сияйна мекота тя обгръща всичко наоколо. Както и да обхождаш брега, откъдето и да погледна набраздената морска снага, между мен и небето се простира един слънчев мост - магнетичен и жив, обкован от разтопено злато, лек и подвижен, трептящ от искри. И те ме подканят, и ме привличат, сякаш ми казват: "Ела, разходи се, не бой се! Осмели се и ще те отведе на невероятни места! Ще пребродиш през мене морето, ще достигнеш небето, с което те свързвам! А там е неизразимо красиво! Забрави своите делници, земните грижи нестихващи! Потопи се в магията на вълшебното утро, отпусни се, довери ми се... Ще видиш чудеса!"

Гледайки морето в мен се поражда въображението, което ми помага да докосна красотата на всичко около мен. И за миг почвам да мечтая и да мисля дали тази красота на морето е в мен или аз съм в него? Дали има граница между моето сърце и вълнението на морето? Когато се загледам в него се изпълвам с енергия, която ме кара да рисувам картини, да пиша стихове за него, да направя всичко, за да изпъкне красотата му, която предава своите вълнения на мен. Вземам в шепата си пясък- част от онази граница, миг от единството. Леко, песъчинка по песъчинка изчезват, изтича между пръстите. Смесва се с останалия и се сливат в безбрежност. Там всяка пращинка е като другите, но ако се вгледаме внимателно, не е. Като всеки от нас, който е като песъчинка- малка, но истинска, единствена и неповторима частица. Израстнах с уханието на морска вода, вдишвам цял живот влажния морски бриз, шумът на вълните чувам дори когато съм далеч от морето. Не бих могла да живея без него – обичам го толкова много. Обичам го, когато нежно докосва кожата ми и ме обгръща цялата.

Обичам го, когато изсмуква всичките ми емоции и ги отнася надалече. Обичам също и огромните вълни, които ме карат да се нося с тях, разбиват се, стават на пяна, а после – изчезват. Потапям се дълбоко и мога да усещам водата, нейните чувства, мога да чувам мислите ѝ. Ще кажете водата няма мисли, тя не може да чувства – моето море обаче може. Може дори да говори. Шепне ми тихичко в ухото мелодии сътворени от непознати същества. Чувам веселият смях на делфините, заслушвам се, за да чуя гласът на рибите. Малки мидички пеят своите радостни песни. Водорасли носещи се плавно във водата създават своя симфония. Моето море пази толкова много звуци. Можеш да чуеш гласът му. Обгръщайки те нежно, то ти разказва своите приказки и ти дава малко от своята любов – тази любов, която събира всеки ден. Обичта на малки деца, на палави младежи, на родители радващи се на почивката си и на възрастни хора, копнеещи за малко нежност... всичката тази обич водата пази, за да я подари пак на хората. Как искам да прегърна морето, така топло както то ме прегръщаш всеки път. Искам да даря от моята нежност, за да стигне тя до някой, който има нужда от нея. Искам да разказвам за своите щастливи моменти, за да можеш да запази щастието ми. Искам да подаря усмивки, за да ги раздава на хората. Искам част от моята обич да се носи във водите на прекрасното море...

Усещам някъде в мен чувството, че съм като чайките и пожелавам да вкуся от примамливата свобода. Сядайки на пясъка ще съзерцавам морето, създадо такива вълнения у мен. Но вече границата между него и небето няма да има значение. Морето може да е тъжно,но и весело. Морето може да е любов – първата, истинската, незабравимата.

И истината е, че животът е като морето- на приливи, отливи, ту спокойно, ту бурно. Понякога ми се иска да намеря моя самотен остров и да остана насаме със себе си, но това не може да продължи дълго, защото аз като всички се нуждаем от семейството ми и приятелите си. Връщайки се към обществото ще стана една от всички. Една малка капка от безкрайното море на живота. И вече знам морето е във мен и във всички около мен.